

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Więzy rodzinne są szczególnie ważne w naszym życiu. Jednak musimy się nauczyć jak je formować, jak je umiejętnie tworzyć. To nie jest takie proste zadanie. Przede wszystkim formowanie rodziny opiera się na miłości.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. A. Mickiewicz, Pan Tadeusz, wyd. Książka i Wiedza, Warszawa 1987, s. 321-322.

Wstęp

Epopeja narodowa autorstwa Adama Mickiewicza, po raz pierwszy została wydana w dwóch tomach w Paryżu, w roku 1834. Składa się z dwunastu ksiąg pisanych wierszem. Mickiewicz w niezwykle sposób przedstawił nam obraz utraconej ojczyzny, ukochanej Litwy. Istniało kilka powodów, które wpłynęły na Adama Mickiewicza przy tworzeniu tego poematu. Była to m.in. tęsknota za krajem z dzieciennych lat, przypomnienie historii Polski czy obudzenie nadziei tak przecież pokładanych w kampanii napoleońskiej jak również ukazanie przyrody i uroków życia na Litwie. Miejscem akcji jest Soplicowo. Cała historia toczy się w latach 1811 – 1812, tuż przed rozpoczęciem kampanii napoleońskiej. Mickiewicz w mistrzowski sposób ukazuje nam życie polskiej szlachty i niezwykle okoliczności przyrody. Epopeja jest stałą pozycją na polskiej liście lektur szkolnych i skarbem narodowym.

Cytat

„Wojski odszedł, a starcy, zaczerpnąwszy miodu,
Zadumani zwrócili oczy w głąb ogrodu,
Gdzie ów dorodny ułan rozmawiał z panienką.
Właśnie ułan ująwszy jej dłoń lewą ręką
(Prawą miał na temlaku, widać, że był ranny),
Z takimi odezwał się słowami do panny:

„Zofijo, musisz to mnie koniecznie powiedzieć,
Nim zamienim pierścionki, muszę o tem wiedzieć.
I cóż, że przeszłej zimy byłaś już gotowa

Dać słowo mnie? Ja wtenczas nie przyjąłem słowa:
 Bo i cóż mi po takim wymuszonym słowie?
 Wtenczas bawiłem bardzo krótko w Soplicowie;
 Nie byłem taki próżny, ażebym się łudził,
 Żem jednym mem spójrzeniem miłość w tobie wzbudził.
 Ja nie fanfaron; chciałem mą własną zasługą
 Zyskać twe względy, choćby przyszło czekać długo.
 Teraz jesteś łaskawa twe słowo powtórzyć:
 Czymże na tyle łaski umiałem zasłużyć?
 Może mnie bierzesz, Zosiu, nie tak z przywiązania,
 Tylko że stryj i ciotka do tego cię skłania;
 Ale małżeństwo, Zosiu, jest rzecz wielkiej wagi,
 Radź się serca własnego, niczyjej powagi
 Tu nie słuchaj, ni stryja groźb, ni namów cioci;
 Jeśli nie czujesz dla mnie nic oprócz dobroci,
 Możem te zaręczyny czas jakiś odwlekać,
 Więzić twej woli nie chcę, będziem, Zosiu, czekać.
 Nic nas nie nagli, zwłaszcza że wczora wieczorem
 Dano mi rozkaz zostać w Litwie instruktorem
 W pułku tutejszym, nim się z mych ran nie wyleczę.
 I cóż, kochana Zosiu?"

Podsumowanie

W przytoczonym cytacie odkrywamy wartość formowania rodziny. W rozmowie Zofii i Tadeusza widzimy ich zamiary co do wspólnej przyszłości. To dwójka ludzi, którzy chcą stworzyć rodzinę i kochają się wzajemnie.